

Mans tētis – supervaronis?

Tētis ir cilvēks, kas atbalsta savu bērnu un iemāca tam svarīgas dzīves mācības. Daudziem bērniem, tajā skaitā arī man, augot nav bijis līdzās tēta figūras, un viņiem nākas pašiem kaut kā apgūt lietas, kas bija jāiemāca tēvam.

Manu vecāku ceļi šķīrās, kad es vēl nemaz nebiju piedzimis. Mamma par tēti neko nestāstīja, izlikās manus jautājumus nedzirdam. Tāpēc es pati izdomāju savu tēti. Manās fantāzijās viņš bija stiprs, gudrs, izpalīdzīgs, ātrs, attapīgs. Naktī guļot, es sapņoju, ka mans tētis ir supervaronis: viņš katru vakaru nevis dodas gulēt, bet ar savu īpašo super ātro mašīnu steidzas palīgā nelaimē nokļuvušiem cilvēkiem visā Latvijā. Viņa mašīnā ierīkots milzīgs ekrāns, kas nolasa informāciju no visām kamerām, kuras tētis izlicis pa visu Latviju, lai zinātu, kur kādam vajadzīga viņa palīdzība. *No sava iedomu tēta es mācījos drosmi.*

Izpalīdzot saviem kaimiņiem, vientuļiem vecīšiem, es iedomājos - mans tētis būtu tāpat darījis un viņš ar mani lepotos. *No tēta es mācījos labsirdību un izpalīdzību.*

Kad remontējām māju un mamma man palūdza, lai es atnesu ļoti smagu āmuru, es to nevarēju pat pakustināt, bet tad es aizdomājos - ja mans tētis būtu šeit, viņš varētu pacelt āmuru ar mazo pirkstiņu! Viņš pat varētu apturēt vilcienu, ja kāds cilvēks būtu paklupis uz sliedēm! *No tēta guvu pārlicību, ka man arī jāklūst stiprai.*

Kad es skolā dabūju labu atzīmi, es ticēju, ka mans tētis, tāpat kā es, noteikti pelnīja labas atzīmes. Viņš, iespējams, pat brauca uz olimpiādēm un ieguva godalgotas vietas. Es iztēlojos, ka viņš skolas laikā bija ļoti mierīgs un pieklājīgs, sveicināja skolotājas no rīta, bet pirms iemigšanas kāri lasīja grāmatas. Skolotājas viņu slavēja, visa skola un pagasts ar viņu lepojās. *No tēta es iemācījos, ka izglītība ir svarīga.*

Es bieži domāju, kā mana dzīve būtu izvērtusies, ja mans tēvs būtu manā dzīvē. Esmu viņu satikusi dažas reizes, un viņš ne tuvu nav tāds, kādu es viņu biju iztēlojusies savos bērnības sapņos. Dzīvojot kopā ar viņu, es diezīn vai redzētu drosmi, vīrišķību, laipnību, cieņu, kāri pēc grāmatām, labas izglītības... Es esmu sapratusi, ka viņa dzīvē ir pavisam citas „vērtības” un viņš nevēlas mainīties. Tagad, kad kāds man jautā par tēti, es labāk saku, ka man nav tēva, jo es negribu just to vilšanos, kuru es jūtu, domājot vai runājot par viņu.

Toties es priecājos par visu, ko man palīdzēja iemācīties mans iedomu tētis, un vēl vairāk priecājos, ka viņam netraucēja mans bioloģiskais tēvs. Es ļoti centīšos, lai maniem bērniem svarīgās dzīves mācības palīdz apgūt reāls, nevis iedomu tētis. Reāls un tāds, no kura patiešām var mācīties.

Adrija Sondare